

"We zijn geen mensen met een spirituele hunkering, maar spirituele wezens met een menselijke expressie."

Merlijn en het sluiten van de Poorten - interview met de schrijfster.

Het nieuwe boek 'Merlijn en het sluiten van de poorten' van Veronika Reniers is al enige tijd uit en van het boek werden zonder noemenswaardige publiciteit in dit land al meer exemplaren verkocht dan van veel zogenaamde literaire werken.

'Merlijn en het sluiten van de poorten' wordt voorgesteld als een fantasy-boek. Het genre wordt de jongste jaren razend populair, mede dank zij het succes van de Harry Potter-boekenreeks en de verfilming van Tolkiens 'In de ban van de Ring', en dat Veronika Reniers boek al zo dikwijls over de toonbank ging, heeft daar veel mee te maken.

Nochtans zijn de lezers van Veronika's boek unaniem in hun overigens lovende beoordelingen. Zij vinden 'Merlijn en het sluiten van de poorten' immers niet enkel een boeiend fantasy-boek, maar ervaren het ook als een persoonlijke spirituele zoektocht en een handboek voor wie zelf ook een dieper contact met zijn authentieke 'ik' wil ontwikkelen.

Dat maakt het boek een veelgelaagd werk.

Maar is dat boek ook zo bedoeld en bouwde spiritueel healer Veronika Reniers dat werk doelbewust zo op?

Om daarover uitsluitsel te krijgen, lijkt een gesprek met de auteur zelf aangewezen.

Een boek schrijven is een veeleisende bezigheid waarvoor je gemotiveerd moet zijn. Wat was die motivatie voor jou? Waarom begin je eraan?

- De drang is er altijd geweest. Ik heb al lang het gevoel dat ik moet schrijven. Als men mij vroeg als kind wat ik later wilde worden, antwoordde ik ofwel 'juffrouw' (leerkracht), ofwel schrijver. Het heeft echter lang geduurd eer ik zover gekomen ben om te durven iets van mezelf naar buiten te brengen. Ik heb natuurlijk heel wat kleine pogingen achter de rug, maar het bleef bij korte stukjes.

Uiteindelijk heb ik dan een eerste boek geschreven, een werkboek over Bach bloesems, en dat was de stap over de drempel. De positieve feedback op dat boek heeft me aangemoedigd om voort te gaan, de inspiratiestroom verder te volgen. En de volgende etappe was dan deze roman, "Merlijn en het sluiten van de Poorten".

Had je daarbij een schema, een planning voor ogen? Of openbaarde het boek zich gaandeweg voor jou?

- Wel, eigenlijk was er eerst, nog voor er een letter op papier stond, een krachtig en helder concept. Dat was een energetisch beeld dat heel wat informatie bevatte, en dat is mijn vertrekpunt geweest.

Het is natuurlijk wel zo dat gaandeweg, terwijl ik aan het schrijven was, mijn besef groeide dat ik als het ware een vertaling schreef: ik zette het energetische beeld om naar een leesbare vorm. Ik was bezig met het overbrengen, als het ware via een lichtbrug, van informatie uit het abstracte beeld dat ik had waargenomen naar een concrete vorm, het fysieke, tastbare boek. Dat beginconcept is de hele tijd aanwezig geweest als een bron waar ik telkens naar terug keerde.

Wat was dat conceptbeeld precies?

- Het was een poort, een doorgang. En die bestond op meerdere vlakken. Een doorgang voor mensen om elkaar te ontmoeten in hun ware gedaante, tevens een poort van de ene wereld naar de andere en van de ene tijd naar de

andere. Ik had de indruk dat die doorgang allesomvattend was en dat, wanneer je er middenin zou staan, je zou kunnen kiezen naar welke realiteit je wenste te gaan.

Dit beeld was op zich heel duidelijk voor mij, maar om zoiets omvattends in een leesbare en bruikbare vorm om te zetten, was nog een andere zaak. Het basisidee was echter zo sterk dat ik het tot diep in mij voelde resoneren, tot in mijn cellen. Het raakte me en het boeide me zodanig, dat ik niet anders kon dan de stuwing die ervan uitging volgen en me te verwonderen in het proces van expressie dat erop volgde.

Waren er gedurende het proces dat je vernoemt, in de reis van het beginconcept tot de vorm, dan nog verrassingen?

- De reis was vol verrassingen. Ik had aldoor de indruk dat het manuscript een eigen leven leidde en ik was er dus doorlopend mee in dialoog. Ik kon er mijn eigen wil niet aan opdringen, zoveel was duidelijk, dus ik trachtte te luisteren naar wat het wilde vertellen. Ik begreep niet altijd wat het me duidelijk wilde maken, dus dan moest ik zoeken naar oplossingen, stukken herschrijven.

Soms speelde er zich allerlei af met betrekking tot het boek, het zette dingen in gang in mijn leven. Dan kon ik niet anders dan het schrijfwerk onderbreken tot ik verwerkt had wat zich afspeelde. Wanneer dat geïntegreerd was, kon ik weer verder. Ik kwam allerlei hindernissen tegen die vanuit mezelf werden opgeworpen. Het was een interessante tocht om datgene wat het boek me aangaf, trachten te begrijpen, en dat neer te zetten.

Het luisteren naar het boek moest ik steeds opnieuw in evenwicht brengen met mijn eigen creativiteit en mijn inbreng, het was dus zeker niet zo dat het boek me op autoritaire manier dirigeerde en ik slechts slaafs diende te volgen. Het was zonder meer een gelijkwaardig partnerschap. Er werd onderhandeld tussen boek en schrijver, zonder dat een van beiden domineerde. Uit dat evenwicht heb ik meer geleerd dan ik kan uitleggen.

Ik vind dat het een zeer gelaagd boek is. Je kunt het lezen als spirituele ontspanningslectuur, maar je zou het ook kunnen zien als een persoonlijke reis, zoals je zelf aangeeft, van de auteur, een speurtocht naar je eigen wezen, en je kunt het ook lezen als een soort van werkboek, waarbij Merlijn aanwijzingen geeft om in contact te komen met je diepste wezen. Of is dat allemaal te ver gezocht?

- Helemaal niet, het is zeer goed opgemerkt. Ik wil niet teveel over het verhaal zelf uit de doeken doen, want het is aan de lezer om zijn eigen laag in het boek te vinden, of de meerdere lagen waarop hij wenst te lezen, maar het boek is doelgericht zo gemaakt. Het is uitgebracht als fantasy-roman, je mag het zo oppervlakkig ervaren als je zelf wil en dat vind ik belangrijk, het geeft een lichte toets aan het geheel, zelfs al ervaar je het op meerdere niveaus. Het is essentieel voor mij dat de lezer tot niets wordt verplicht en zich vrij voelt, de ruimte krijgt om in de fantasie te gaan.

Bij het uitbrengen zijn we heel expliciet geweest in het neerzetten van een vorm die geen zware labels draagt, zodanig dat elkeen op zijn eigen frequentie kan lezen. En ook nu wil ik ervoor zorgen dat die vrijheid blijft bestaan. Ik denk dat het daardoor komt dat lezers zo ontwapend zijn. Ze mogen het als een vakantie-ervaring op een innerlijk eiland beleven.

Dit gezegd zijnde, er zitten mogelijkheden tot bespiegeling en verdieping in en ik merk aan de reacties van lezers dat velen een dialoog zijn aangegaan met het boek, die veel weg heeft van degene die ik had toen ik het schreef. En dat doet me natuurlijk plezier, meer zelfs, de respons toont me dat ik niet alleen sta, de uitwisseling met de lezers is zeer krachtig.

Als het schrijven voor jou een ontdekkingsstocht was, hoe heeft het je als mens getekend?

- Het feit dat het boek me in innerlijke processen duwde en me uitnodigde om dieper in mezelf te gaan, heeft vanzelfsprekend voor mij ook gevolgen gehad. Oude emoties, waar ik al lang mee zit en waarvan ik vaak het gevoel had dat ik ze nooit zou kunnen helen, kwamen aan bod. Ik moest er mij doorheen worstelen tot ik een soort van vrede vond, soms zelfs een oplossing, een mogelijkheid om ze een plaats te geven. In die zin was het schrijven een geboorteproses. Een deel dat verborgen zat, is naar buiten gekomen.

Dat is iets blijvends, zodanig zelfs dat ik echt kan spreken over 'voor en na het boek'.

Ik weet nu tevens dat het niet enkel over het boek en de schrijver gaat, want er zijn nog andere deelnemers in het spel en ook zij hebben een invloed: Merlijn en het Oude Volk. En dan heb je nog de lezer zelf, een actieve partner die niet te onderschatten is in het geheel!

Nadat het boek gepubliceerd was en lezers begonnen te reageren, toen pas voelde ik dat de cirkel rond was. De 'juistheid' daarvan stemt me tevreden. In zekere zin overstijgt het mijn verwachtingen, maar toch sluit het volledig aan bij dat beginconcept waarover ik sprak.

Ik heb meer zelfvertrouwen gekregen, meer kracht om mij te verankeren in de wereld. Ik heb dit tot een goed einde gebracht. Ik heb iets uit de innerlijke wereld op zodanige manier kunnen naar buiten brengen, dat het niets van zijn oorspronkelijke magie is verloren. En de reactie van de lezers bevestigt mijn gevoel dat dat klopt.

Dus, mocht ik nu komen te sterven, vanavond, straks, ... dan zou ik met een gerust gevoel, tevreden zelfs, kunnen gaan, wetend dat ik iets goeds heb gedaan in mijn leven, dat een fase is afgerond. Het is meer dan enkel het schrijven van een boek geweest, het zit diep in mijn relatie met de planeet verweven: ik heb een geschenk waarin mijn zielenlied vervat is aan de wereld gegeven, en het is goed zo... al zou ik wel graag nog wat langer leven natuurlijk (lacht).

De achtergrond van veel fantasy-boeken situeert zich in een verloren gegane - of toekomstige - wereld. In elk geval een wereld die beter en/of spannender is dan de onze. Het oerverhaal daarvan is dat van de verdrijving van Adam en Eva uit het Paradijs. Waarom hebben mensen ook nu nog zo'n behoefte aan een 'andere' wereld?

- Ik denk dat dat komt omdat het echt zo is, omdat de wereld waarin wij opgroeien te beperkt aanvoelt, voor veel mensen toch. In het beste geval weten we dat we geconditioneerd zijn, dat we maatschappelijk bepaald zijn, ...

maar waar ik het over heb, gaat nog dieper dan dat. We zitten zo verankerd in de materie, we zijn zo opgeslorpt door de technologische ontwikkeling, dat heel wat zaken die noodzakelijk zijn voor ons evenwicht en onze heilheid, geleidelijk aan weggefallen zijn. We leven alsof we enkel mens zijn, maar we zijn meer dan dat. We zijn geen mensen met een spirituele hunkering, maar spirituele wezens met een menselijke expressie.. En dat is wat aangeraakt wordt in het boek, dat diepe (zij het vaak verborgen) weten dat in alle mensen leeft, namelijk dat de werkelijkheid ruimer is, buiten de grenzen reikt van wat we algemeen hebben aangenomen als waarheid. Wat zo aantrekkelijk is aan sprookjes en fantasyverhalen is dat daarin onze collectieve hunkering aan bod komt, het verlangen om voorbij de grenslijnen van de rationele wereld te gaan en onze verbeelding de vrije teugel te geven.

Zo ben ik dus aan mijn boek begonnen - met als metafoor het beeld van de grootmoeder die geleidelijk aan haar geheugen verliest - bij de vraag 'Wat zijn we verloren?' We weten dat we ons iets zouden moeten herinneren, maar wat was het ook weer? En van daaruit loopt het pad verder met 'En hoe kunnen we dan terugvinden wat we verloren zijn?'

Ik beweer niet dat ik weet wat die zoektocht is en wat de antwoorden op deze vragen zijn. Ik heb het boek bewust zodanig geschreven dat het duidelijk is dat dit de zoektocht van mijn hoofdpersoonage is, maar dat ieder zijn eigen conclusies mag trekken en zijn eigen antwoorden dient te vinden. Wie je ook bent, wanneer je het boek leest, het is jouw verhaal dat getriggerd wordt. Door de directheid van de toon in het boek, heeft de lezer zijn eigen unieke herinneringen en belevingen.

Maar het is geen boek met een lering of richtlijn voor anderen, laat dit duidelijk zijn. Ieder heeft nog steeds zijn eigen vleugels nodig om te vliegen.

- Je spreekt over een zoektocht, maar is dit geen puur escapisme?

Misschien wel, maar wat is daar verkeerd aan? Ik heb ondervonden dat het belangrijk is hoe je daar zelf mee omgaat. Vroeger was voor mij elk excuus goed om uit de realiteit te ontsnappen en me in aangename sferen te begeven. Ik was als kind al een dromer en ik gebruikte mijn fantasie om te ontsnappen aan een werkelijkheid die me naar mijn gevoel werd opgedrongen en waarin ik me niet thuis voelde. Ondertussen heb ik ontdekt hoe je een 'circuit' kan maken: duik in je verbeelding, reis waarheen je wilt, en keer dan telkens terug naar je menselijke realiteit en breng je schatten mee. Je vlucht dus niet, maar je reist - daarheen en weer terug. En je verrijkt je leven met wat je verbeelding je heeft aangereikt. Zodoende mag je - zonder je schuldig te voelen - je in andere sferen begeven, aangezien je daar informatie, schoonheid, vervulling vindt, die je vervolgens verankert in je dagelijkse bestaan. De werelden stromen dan voor een deel in elkaar en je realiteit verruimt. Je bent niet langer gevangen in een van de werelden, je reist erdoorheen, ook door je dagelijks leven, dat als gevolg hiervan herkadert wordt. Dat is een boeiend gegeven. Het is volgens mij een techniek die je brein kan gebruiken om meer in evenwicht te komen als mens, en tevens de geestelijke voeding te krijgen die je nodig hebt.

Mensen die gewoon vluchten in verbeelding, moeten keer op keer constateren dat, wanneer ze met een ruk teruggetrokken worden in hun dagelijks leven, daar tijdens hun 'afwezigheid' niets is veranderd, dat de wereld er niet aantrekkelijker uitziet dan hij was toen ze vertrokken, en dat ze ter plaatse blijven trappelen in hun leven. Een correct gebruik van je verbeelding en het integreren van je bewustzijnsreizen, maakt dat je dagelijks leven en je persoonlijke ontwikkeling verruimd worden. Het boek is voor mij een bevestiging van dat circuit - en te oordelen aan de reacties van de lezers hebben ze dat helemaal begrepen en herkennen ze die mogelijkheid in henzelf.

- De lezer ontdekt door je boek te lezen een 'verloren' wereld waarin magie en het magische

nog een plaats hebben. Vind je in onze wereld geen magie?

Wanneer je via je verbeelding kan reizen en uit die 'verloren' werelden de magie die je daar ervaart kan meebrengen, dan merk je ook de magie uit het alledaagse leven beter op, want die is er natuurlijk wel, maar je moet aanknopingspunten hebben om ze te kunnen zien.

Je merkt dan uiteindelijk ook dat de tegenstelling tussen een verbeeldingswereld en je leven van elke dag, vervaagt. Die werkelijkheden beginnen deel uit te maken van een groter geheel. Net zoals bij yin en yang zie je dat een deel van het ene zich in het andere bevindt, en ook dat wanneer je niet op een van de beide tegenpolen concentreert, maar het grotere geheel bekijkt, er een dynamiek waarneembaar is waarin de krachten elkaar afwisselen. Ze hebben elkaar nodig om volledig te zijn, in constante dialoog met elkaar. Al schrijvend heb ik kunnen vaststellen dat ik naar het einde van het verhaal toe, tot een synthese kwam van alle werelden, dat deze samenkwamen in één punt, en dat dat punt in mijzelf ligt. Dat is mijn parcours geweest en dat is op zichzelf magisch: een verschuiving in bewustzijn die je realiteit verandert.

- Die 'verloren' - of eerder 'afgesloten' - wereld waarover je schrijft, wordt bevolkt door allerlei wezens, gaande van reuzen tot elfen en draken.

Uiteraard hebben die binnen het verhaal een functionele rol, maar geregeld ook krijg je als lezer sterk het gevoel dat dit voor jou wezens 'van vlees en bloed' zijn. Geloof je daar zelf in?

Ik weet natuurlijk wel dat je doorgaans geen reus of draak op straat ziet rondlopen of wanneer je op de tram zit er waarschijnlijk geen kabouter in de fysieke realiteit zal voorbij wandelen, maar op een bepaalde manier zijn deze wezens zeer reëel voor mij.

Als kind vond ik het fijn om met de ene voet in de mensenwereld en met de andere in een verbeeldingswereld te staan. Toen heb ik echter tot mijn afgrijzen gevoeld hoe je door de maatschappij opgeleid wordt om een bepaalde vorm van denken aan te hangen. Die vorm heb je nodig om in het bestaande systeem te kunnen functioneren, en als je wil overleven ben je verplicht om de rest achter te laten. Dan sluiten je hemelse ogen zich en word je opgeslorpt door de school, de opleiding tot 'volwassen mens', je wordt intensief voorbereid op het innemen van een voorbestemde plaats in de samenleving.

Ondertussen ben ik een jaartje ouder en heb ik mezelf de vrijheid toegeëigend om buiten die lijnen te denken, mijn oorspronkelijke soepelheid van geest weer op te nemen, opnieuw dichterbij te komen bij mijn ware natuur. Daardoor beschouw ik mezelf nu als geestelijk gezonder en stabiel dan vroeger, het helpt me namelijk om met meer liefde naar de mensenwereld te kijken, mensen meer te aanvaarden zoals ze zijn. Ik ben vrij om een reus en een draak te zien waar ik wil, en eigenaardig genoeg ontdek ik heel wat aspecten van de zogenaamde verbeeldingswereld van trollen, kabouters, reuzen en elfen in mensen die ik ontmoet (fijn lachje).

Dit proces schept een harmonie in mijn leven, die functioneel is. Ik voel het evenwicht en de stabiliteit daarvan tot in de verste uithoeken van mijn aardse bestaan. Ik kan nu binnen deze samenleving functioneren temidden van de mensen, en mijn visie op het mensenrijk is oneindig veel kleurrijker dan vroeger, omdat ik de verbeeldingswereld erin heb neergeplant, zonder mijn contact te verliezen met de samenleving zoals ze is.

Het is aangenaam om steeds meer jezelf, je ware zelf te kunnen zijn, zelfs al is dit ware zelf meer een elf dan een mens. Zolang je voeling behoudt met de mensenwereld en haar realiteit, en je de techniek van verbinding beheerst - wat me steeds beter lukt - welt vanzelf vreugde op in je hart en maak je het leven minder zwaar, ondanks de ellende en pijn die je om je heen ziet. Ik heb vrede met de mens die ik ben, op voorwaarde dat ik ook de elf mag zijn. Zo werkt het.

- Een sleutelfiguur in het boek is Merlijn. Is het personage van een magiër, laat staan eentje die Merlijn heet, niet al té cliché?

Ja, totaal. Maar ik kon niet anders. Voor mij is Merlijn altijd een inspirerende figuur geweest. Ik kan me geen verbeeldingswereld voorstellen zonder dat Merlijn er een rol in heeft. Maar zelfs al nodig ik hem niet uit, hij komt toch. Ik heb mij daar dus gewoon bij neergelegd (lacht). Merlijn heeft van bij het concept van het boek meteen de plaats ingenomen die voor hem bestemd was. Hij is in mijn inspiratiestroom gestapt en had meningen zowel over de inhoud als over de vorm van het boek; je zou hem de verpersoonlijking kunnen noemen van mijn inspiratie, maar voor mij doet het er niet toe welke uitleg eraan wordt gegeven. Ik zal de laatste zijn die probeert de werking van mijn geest of van mijn fantasie te verklaren..

Ik heb de tekst van mijn manuscript zitten bewerken, herwerken, polijsten en nog verfijnen om de lezer juist altijd die grotere ruimte, dat veld van speling te geven, de mogelijkheid om de openingen zelf in te vullen - en niet door te denken, maar door te ervaren.

Merlijn was de fluistering die altijd aanwezig was, en nu het boek zich verspreidt, fluistert hij gewoon verder. Zijn personage in het boek is zo krachtig en levendig dat je een rechtstreeks contact met hem kan hebben, ondanks de vele verhalen en legenden waarin hij al eerder werd beschreven. Je beleeft hem 'hier en nu' terwijl je leest.

Een bijkomend gegeven is dat Merlijn en andere figuren of plaatsen die vernoemd worden in het boek en die gekend zijn door heel wat mensen, een sterke trigger vormen. Aan de feedback van lezers zie ik dat deze personages en plaatsen herkenning oproepen, alsof oude herinneringen tot leven komen uit hun eigen eeuwenoude, magische geheugen. En ofwel hebben ze weerstand tegen een personage en in dat geval kunnen ze iets met die weerstand doen, ofwel zijn ze aangetrokken en kunnen ze zich gemakkelijk openstellen voor het ervaren van de essentie ervan.

En juist omdat dit boek een fantasy-verhaal is, mag en kan alles. Het is pretentieloos geschreven, het hoeft niet volgens de een of andere intellectuele maatstaf aanvaardbaar of verantwoord te zijn. Als lezer mag je je vrij voelen om je te laten gaan en mee te stromen in het verhaal.

Grappig te vermelden is ook dat Merlijn altijd zijn zegje heeft gehad in hoe het manuscript evolueerde. We werkten samen, ik in deze wereld en met de fysieke verantwoordelijkheid voor het boek, en Merlijn vanuit zijn sfeer en duidelijk met zijn eigen agenda. We kunnen hier dus spreken van een zeer goede interdimensionale samenwerking (lacht).

- Is 'Merlijn' voor jou dan echt? Is jouw boek dan tendele gechanneld?

Misschien is het goed om even het woord 'channelen' te bekijken. Ik vind het nogal een beladen woord.

Ik ben het simpelweg gewoon om met energie te leven en te werken, dus niet enkel materie te zien in een materiële wereld maar alles in termen van energie te benaderen. Wanneer we 'channelen' in de ruimste zin beschouwen, namelijk dat alle hogere inspiratie die door jou heen stroomt door jou wordt gekanaliseerd, dus gechanneld, dan is iedere mens die inspiratie ontvangt en deze tot expressie brengt in een zichtbare vorm, iemand die channelt. Zoals ik eerder vertelde heb ik me als een levende brug gevoeld tussen het energetische basisgegeven van het boek en het uiteindelijke resultaat, en in die zin ben ik het kanaal geweest voor dat boek.

Voor mij is Merlijn aanwezig in de magische wereld waarmee ik contact maakte om te schrijven. En bijgevolg is hij echt. Wanneer je 's nachts slaapt en je droomt, is de realiteit van de droom op dat moment ook echt. Pas wanneer je wakker wordt in je bed, merk je dat het een andere realiteit was. Maar zoals in het verhaal van de Chinese keizer die 's nachts droomt dat hij een vlinder is en zich bij het ontwaken afvraagt of hij nu eigenlijk een vlinder is die overdag droomt dat hij keizer is, of een keizer die 's nachts droomt dat hij vlinder is, zo ook voel ik de gelijkwaardige kracht van beide werelden en zijn ze voor mij beiden authentiek.

En wat het 'channelen' betreft: de vorm van samenwerking met Merlijn ging altijd uit van gelijkwaardigheid. Mijn menselijke visie en inbreng waren even belangrijk als de inspiratie die vanuit de verbeeldingswereld stroomde. En hoewel ik Merlijn beschouw als een figuur die oneindig veel wijzer is dan ik, wiens bewustzijn zoveel uitgestrekter is dan het mijne, als een wezen dat niet onderhevig is aan de beperkingen waardoor ik mij als mens nog vaak ingekapseld voel, was er altijd evenwicht en diep respect van beide zijden. Er was geen dominantie van de ene ten opzichte van de andere, alles stond ten dienste van het geheel.

- Je hebt het geregeld over 'het oude volk'. Kan je dat wat nader uitleggen?

Het oude volk is eenvoudigweg het oudste, het eerste volk hier op Aarde, vandaar de naam.

Deze oudste bevolking bestaat uit draken, elfen, ... alle soorten van natuur- en elementwezens. Zij zijn er nog steeds, levend in hun wereld, hun eigen dimensie. Dat is altijd zo geweest, met het verschil - en daar gaat het dus over in het boek - dat vroeger hun dimensie toegankelijk was voor mensen.

- Welke rol spelen daarbij de verwijzingen naar andere sterren?

De basisfilosofie daarvoor is dat de Aarde een project is, gestuurd vanuit de sterren, door intelligenties die een ervaringsterrein wilden en een wereld hebben gecreëerd waarin ze zelf vorm konden aannemen en dus ervaringen opdoen die ze in hun dimensie, op hun thuisbasis in de sterren, niet op die manier konden beleven. Er wordt dus beschreven dat vanuit verschillende thuisbasis (oorsprongen) in de sterren, wezens zijn gekomen om op Aarde te leven - en te leren.

Het verhaal belicht punten in het traject van de allereerste begin tot waar we nu, gezien vanuit de mensenwereld, staan. Het is moeilijk te beschrijven, ik ga zelfs niet beweren dat ik er veel van begrijp, hoewel ik het in mijn wezensstructuur heel goed begreep toen ik het gegeven zag in de energetische conceptvorm van het boek. Ik vind dat prima zo, omdat anderen er misschien belevingen door krijgen die ik niet heb, of iets van begrijpen dat ik niet in staat ben te

bevatten. Ik heb het kader neergezet met een aantal lijnen waarbuiten iedereen mag kleuren. En waarbinnen iedereen veilig kan gaan zitten mijmeren. De poorten van dat kader staan open.

- Het boek wordt voorgesteld als een fantasy-boek maar in de kern is het hele boek een oproep om bewuster te leven: bewuster van je ware zelf, bewuster van de interactie met je omgeving en andere mensen, bewuster van elk moment dat je leeft. Is dat geen contradictie?

In fantasy-boeken heb je wel vaker spiegels naar je eigen leven. De strijd tussen goed en kwaad is een terugkerend gegeven en ieder verhaal geeft je toch ook weer een persoonlijke boodschap mee, zelfs al lees je het boek ter ontspanning en al ben je je weinig bewust van de impact van het verhaal op je leven.

De vraag die je stelt is moeilijk te beantwoorden. Het boek zit vol contradicties, ik heb het gevoel dat ik de hele tijd tegengestelden aan het verbinden was - dat ik vaak schijnbaar onverenigbare feiten samenbracht in een werkzaam geheel. Contradicties zijn interessant wanneer je

een grotere werkelijkheid kan neerzetten die de beide tegenpolen omvat, waardoor ze uiteindelijk twee met elkaar verbonden krachten blijken zijn, die de noodzakelijke beweging voortbrengen in die grotere dynamiek. Zoals yin en yang.

Voor mij is het prima dat er contradicties zijn, en mensen mogen in het boek zien wat ze willen, ze mogen het lezen op het niveau dat zich voor hen openbaart. Ik geloof graag dat het concept van het boek mijn bevattingsvermogen overstijgt en dat wil ik graag zo houden. Maar nogmaals, ieder mag er zijn eigen conflicten in weerspiegeld zien, zijn eigen helingsprocessen in vinden, zijn eigen verhaal in beleven, zijn eigen projecties in maken.

Het valt ook te bezien hoe je 'bewustzijn' interpreteert, het kan namelijk voor de ene mens iets anders betekenen dan voor de andere. Bewustzijn van de materiële wereld wordt soms gezien als 'bewustzijn', maar waar ik het over heb in het boek, is wanneer je je tevens bewust bent van een grotere realiteit.

Als je dat totaalbewustzijn beschouwt, dan kan je niet anders dan zien dat het een pad van evolutie is dat je bewandelt, waarbij je stap voor stap verruiming ervaart. Een inclusief bewustzijn omvat het leven in de materiële wereld én de spirituele mogelijkheden.

Uiteindelijk valt de scheiding van binnen- en buitenwereld weg en ervaar je alles als één levend geheel.

- In dezelfde lijn kan men in je boek ook ecologische thema's vinden. Hoe belangrijk zijn die voor jou?

In mijn contact met de Aarde, de planeet, is mijn ervaring dat zij een 'wezen' is, niet zomaar een biologisch gegeven, maar een lichaam met een ziel. Zoals ikzelf, maar anders. Ik beschouw haar als een van mijn vrienden. Ik ben dus betrokken bij haar welzijn, zoals ik dat bij mijn andere vrienden ook ben.

Ik zou graag zien dat ieder levend wezen gezond en gelukkig is. En als er ergens pijn of onevenwicht is, dan ben ik daar bezorgd over. Als de Aarde problemen heeft, dan raakt mij dat. Niet het minst omdat zij een van mijn vrienden is die belangrijk is voor mijn voortbestaan, aangezien ik op haar grote lichaam woon.

- Je bent Reiki master. Welke invloed had dat op het schrijven?

Reiki heeft maakt mij bewust van energie, en bovendien kreeg toen ik met Reiki in contact kwam, plots een kader aangereikt waarbinnen ik een heleboel abstracte ervaringen

veel concreter kon beleven.. Ik werk met Reiki sinds 1992 maar het was een logisch gevolg van eerdere zoektochten en belevingen.

Het is het begin geweest van een ontdekkingsreis, en het boek maakt daar uiteraard deel van uit. Ik merk nu dat sinds ik het boek heb geschreven, mijn ervaring met Reiki ook weer verdieping kent, er komen nieuwe elementen binnen mijn gezichtsveld, meer schakeringen op mijn palet van mogelijkheden.

- Hoe ben je met Reiki in contact gekomen?

Dat was diezelfde zoektocht, maar in een vroeger stadium. Ik kwam met drie vriendinnen toen tweewekelijks samen om allerlei te bestuderen dat met het ruime thema 'Energie & Genezing' te maken had. We hadden een gelijke inbreng en zochten naar wat ons interesseerde om dat dan aan de anderen voor te leggen en achteraf te bespreken. Op een dag had een van ons een tekst mee, waarin 'genezen met de handen' stond, en we vroegen ons af wat het betekende en wat we ermee konden doen. Niet lang daarna had iemand anders een uitnodiging voor een lezing mee, getiteld 'Reiki, genezen met de handen'. Duidelijker kon dat niet zijn qua aanwijzing, dus wij met ons vieren naar die lezing, en vanaf dan is alles heel snel gegaan. We hebben die avond besloten de opleiding te volgen en dat hebben we samen gedaan, we hebben jarenlang tijdens onze bijeenkomsten op elkaar geoefend en door de wederzijdse steun en ons gedeelde enthousiasme maakten we enorme vorderingen en hebben we veel geleerd.

- Een basisthematiek in fantasy-boeken is de aloude en eeuwige strijd tussen goed en kwaad. dat thema komt ook in jouw boek aan bod, maar zou eenvoudig als wit en zwart is het niet. Kan je daarover iets meer vertellen?

Toen ik mij al schrijvend ondergedompeld voelde in de energie van het boek, leek het wel alsof ik op dat thema

verder onderricht kreeg, ingewijd werd in de nuances van het leven. Ik merk dat ik dat ook steeds meer tracht te doen. Alles wat een oordeel inhoudt, kan opnieuw worden bekeken. In plaats van meteen over iemand te zeggen 'Wat een slechte mens!', kan je misschien eerst eens dieper naar zijn leven te kijken, je afvragen hoe het is om in die mens zijn schoenen te staan, wat hij heeft meegemaakt om te komen tot het punt waar hij nu staat. Wanneer je iemands geschiedenis begrijpt, snap je beter waarom hij bepaalde dingen doet.

De tegenstelling tussen goed en kwaad, het moraliseren ervan eigenlijk, creëert afgescheidenheid in het bewustzijn van de mensheid, en uiteindelijk verankert die afgescheidenheid zich in de innerlijke wereld van elk van ons. Wanneer je iemand veroordeelt of beoordeelt, plaats je namelijk meteen ook jezelf in de gevangenis van datzelfde oordeel. Wanneer je echter kijkt vanuit een groter concept, dan zie je hoe alle energie uitgewerkt wordt volgens een bepaald patroon, je ziet de energetische paden van stuwning lopen doorheen de geschiedenis van de planeet. Oorzaak en gevolg. Begrip verandert je perspectief. Dit betekent uiteraard niet dat je alles wat gebeurt moet goedkeuren, maar je kan er begrip voor opbrengen, en dat geeft je een ander gevoel ten opzichte van de wereld.

Wanneer je denkt 'dit is goed dus mag het bij mijn wereld horen, en dat is slecht, dat hoort niet bij mijn wereld', dan trek je een scheidingslijn, en zo kan er nooit één wereld zijn waarin alles een plaats heeft - ook niet in je binnenste.

In het boek komt meermaals aan bod hoe belangrijk het is om het grotere geheel te zien, het is de visie van Merlijn die een rode draad is doorheen het verhaal. Als je kijkt naar hoe mensen wereldwijd met elkaar omgaan, dan zie je dat conflicten vaak heel oud zijn en dat aan de oorsprong van conflict en oorlog vaak gewoon gebrek aan inzicht in een groter geheel ligt, soms zelfs een uit de hand gelopen misverstand is. Opvallend is dat wanneer je begrip opbrengt in plaats van te oordelen, er oplossingen zichtbaar worden die eerder niet leken te bestaan.

In ieder geval is het een thema waar ik mee bezig ben en ik heb ondervonden dat wanneer ik iemand beoordeel, dit als

een mes is dat langs twee kanten snijdt, ik kan zo de pijn van afscheiding voelen in mijzelf. De reden om iemand te beoordelen heeft doorgaans ook meer met jezelf dan met die ander te maken. Confronterend, maar interessant om te observeren.

De kwestie van goed en kwaad is iets waar we met voorzichtigheid moeten mee omgaan. Ik beweer absoluut niet dat ik antwoorden heb of dat mijn visie hierover de juiste is. Zoals ik al zei: het boek is een uitnodiging. Er is ruimte genoeg om zelf te denken, te voelen, te ervaren.

- Een ander centraal thema is de herinnering aan verschillende levens. Denk je zelf dat er zoiets bestaat als reïncarnatie?

Dat lijkt mij alleszins een zinvolle visie op het leven te zijn. De eerste maal dat ik in contact kwam met de notie van vorige levens was zo'n dertig jaar terug, toen iemand me erover sprak alsof het de simpelste realiteit was. Na dat gesprek had ik barstende hoofdpijn, enkel en alleen door proberen te bevatten wat de consequenties waren van het je eigen maken van een dergelijke visie.

Ik was er echt wel ondersteboven van, het fascineerde me en het liet me niet meer los. En dus heb ik mezelf een tijd lang de toestemming gegeven om de volgende 'werkgedachte' te hanteren: 'Ik geloof niet in reïncarnatie, totaal niet eigenlijk, maar stel dat ik erin zou geloven, wat

zou dan het antwoord zijn op... ' (en dan volgde een van mijn existentiële vragen.). Wat meteen opvoel, was dat daar dan interessante antwoorden op kwamen, die werkelijk een verruiming in bewustzijn teweegbrachten en een nieuwe manier om naar de wereld en het leven te kijken, die ik passender vond voor mij dan de manier die mij was aangeleerd (waarbij je geboren wordt en aan het eind van je leven sterft, je in dat leven allerlei zaken meemaakt waarvan de meeste je zonder reden overkomen; waarbij je in een God gelooft of niet maar indien wel, het toch een heel onrechtvaardige God is die oorlogen toelaat en kinderen laat sterven...).

Sindsdien kijk ik naar het leven met interesse en minder angst. Maar los van dit alles of van wat ik al dan niet vind of geloof - want dat is vooral voor mezelf belangrijk, maar niet echt voor iemand anders - de gedachte van meerdere opeenvolgende levens is gewoon een fantastisch gegeven voor een boek. Zoiets kan je niet laten liggen wanneer het gaat over werelden verbinden: werelden verbind je niet enkel in de ruimte, maar ook in de tijd, het geeft geweldige mogelijkheden voor het neerzetten van een verhaal.

Weer is het een uitnodiging: stel dat je kan reizen in ruimte en in tijd, welk effect heeft dat dan op jouw leven nu? Zolang je een boek leest, ben je mee 'in' het verhaal en mag je je al die dingen afvragen zonder gevaar, je geest is zo vrij als een vogel, want op het einde kan je het boek dichtklappen en besluiten dat het allemaal maar een droom is, een simpel verhaal.

- Doe je zelf dergelijke geestelijke oefeningen, rond vorige levens?

Ik vind het gewoon leuk om zo'n oefeningen te doen, ik ben daar inderdaad regelmatig mee bezig.

Fysiek ben ik geen al te sportief type, maar geestelijk ben ik altijd klaar voor een trainingssessie (lacht). Het boeit me om te zien wat er allemaal mogelijk is, hoe de zogenaamd vaststaande realiteit verandert wanneer je in je geest iets verandert.

Het blijft me fascineren en er ligt nog een groot onontgonnen terrein. Ik heb altijd een enorme behoefte gehad aan ruimte en vrijheid, vooral de ruimte om mezelf te zijn, verborgen stukken in mij aan het licht te laten komen, mijn geest te exploreren.

Dus wanneer ik zeg: 'Stel dat reïncarnatie bestaat, stel dat bepaalde herinneringen die ik heb - en die niet horen bij mijn huidige leven - van een vorige realiteit komen, wat doet dat dan met mijn leven en de mogelijkheden die ik nu heb?' dan zet dat mijn innerlijke veld in beweging en komen er vanuit de onbewuste regionen van mijn psyche interessante elementen naar boven, die een nieuw licht werpen op de werkelijkheid zoals ik hem tot dan toe zag.

In het boek wordt gereisd tussen de werelden en ook in de tijd, en dat creëert in het hier-en-nu-moment mogelijkheden die pas aan het licht komen nadat je je ervoor open hebt gesteld.

- Wat is de zin van het steeds terugkomen in een nieuw leven?

Het is een interessant gegeven, wanneer je kijkt naar verantwoordelijkheid. Als je weet dat je na dit leven nog terugkomt, ga je ongetwijfeld anders om met anderen en met de Aarde, aangezien je in plaats van er vandoor te kunnen gaan wanneer je sterft, terugkeert naar de realiteit die je achtergelaten hebt. Je komt dus terecht in consequenties van je eigen vorige beslissingen en keuzen. Ongetwijfeld helpt dat om wijzer te kiezen. En om een realiteit te willen scheppen die goed is voor meer dan enkel jouw directe voordeel. Je zal meer langetermijnoplossingen verkiezen, duurzaamheid appreciëren, jezelf meer als een hoeder en beschermer zien (van de Aarde, de natuur, de mensheid) dan als een gebruiker.

En als je bijvoorbeeld kijkt naar ziekte, of naar gedragspatronen die je niet kan verklaren vanuit wat dan ook wat er in je huidige leven is gebeurd... dan zie je misschien plots een ruimer beeld waarin deze aspecten wel duidelijk een plaats hebben. En dan helpt die visie jou om er anders mee om te gaan. Toegepast op wereldvlak zou dat serieuze

veranderingen inhouden in het omgaan met je leven en met wat je overkomt, en ook in je omgang met anderen en wat zij meemaken.

Stel dat je naar een vergeten verleden kan terugreizen en een verloren link ontdekt tussen een gebeurtenis daar en iets wat je nu meemaakt maar niet begrijpt? Dat is de zin van reïncarnatie. Het grotere beeld, het beter begrijpen van je huidige leven, het blootleggen van grote lijnen van ervaring en kracht.

Het zijn interessante concepten om mee in dialoog te gaan, niet om te beweren dat dat nu de vaststaande waarheid is, maar als geestelijke oefening, om je rationele denken uit bepaalde impasses te halen waar het in cirkels blijft ronddraaien en geen doorgang vindt.

- Welke reacties op je boek hebben je het meest getroffen en waarom?

Er komen heel wat reacties, en die liggen doorgaans in dezelfde lijn. Ze zijn allemaal hartverwarmend. Maar wat mij het meest raakt, is dat lezers vertellen dat er iets in hun leven is veranderd door het boek te lezen. Sommigen zeggen dat ze meer zelfvertrouwen hebben gekregen, vaak door herkenning met een personage of situatie in het boek, anderen laten weten dat ze eindelijk een aantal dingen kunnen plaatsen waarvan ze lange tijd niet wisten waar ze thuishoorden. Ik krijg het gevoel dat het boek heel wat lezers als het ware een aansporing geeft om ook verder te zoeken naar wie ze waarlijk zijn. Dat ontroert me.

Een vaak terugkerende commentaar is 'Ik ben zo lang met dat of hetgene in conflict geweest, maar ik merk nu dat ik niet alleen ben', dus plots, na zich zolang raar of eenzaam te hebben gevoeld, komt door de herkenning de vreugde naar boven van lots- of zielsgenoten te kunnen vinden, een bevestiging te hebben gekregen op gevoelens die diep verborgen zaten en die zolang als ongepast, belachelijk of verkeerd werden beschouwd. Wat een impact! Wat ook opvalt, is dat velen het boek herlezen en aangeven dat er de tweede keer dingen in staan die er de eerste keer niet waren

(licht). Dat moet dan toch een bewijs zijn van de magie van Merlijn (licht).

Ik lijk wel op de eerste rij te zitten. Voor mijn ogen spelen zich transformatieprocessen af om 'u' tegen te zeggen.

- 'Dit boek is een hoofdstuk in weer een groter verhaal', klinkt het op het eind. Daarmee laat je handig alle opties open. Maar heb je, na dit even geweldige als omvangrijke boek, nog onbesproken thema's? Plan je een vervolg?

Die openheid aan het einde heeft als bedoeling de ruimte die in het boek leeft niet te beperken aan het einde en tevens de lezer alle vrijheid te laten om, aan het einde van het verhaal, te bepalen wat dit alles voor hem betekent. Ik plan geen vervolg in de zin van "Merlijn, ... The Sequel", maar het is duidelijk geworden al schrijvend en ook aan de hand van de feedback van lezers, dat een aantal thema's verder kunnen uitgediept worden. Het lezen van dit boek heeft bepaalde aspecten wakker geroepen, en dit vraagt om verdere mogelijkheden om hiermee in ervaring te gaan. Op die beweging wil ik graag inspelen, met een boek dat geen letterlijk vervolg is, maar dat wat in de harten van de lezers leeft een nieuwe speelruimte kan geven.

Het volgende boek bevindt zich echter nog altijd in de oervorm, (lacht) dat wil zeggen voornamelijk in en rond mijn hoofd. Het moet zijn weg nog vinden, de lichtbrug moet nog gebouwd worden.

- Laatste vraag: zullen de poorten tussen deze en de volledige realiteit, tussen de materiële en eerder spirituele, magische wereld ooit weer opengaan?

Het boek - zo vertelt het mij - wil daar graag een schakeltje in zijn. Het ligt bovendien ook in Merlijn zijn bedoeling - zegt hij mij net. Hij luistert namelijk mee naar dit interview en laat weten dat het openen van de poorten prioritair op zijn agenda staat (grote hilariteit, het duurt even voor de slappe lach voorbij is).

Dat de poorten weer opengaan, is een vaststaand feit. Wanneer is natuurlijk de vraag. Het is zo dat de hele mensheid daarbij betrokken is en er een taak in heeft. Je kan niet iets in iemand anders zijn plaats doen, dus de mensheid als geheel moet klaar zijn om die beweging te maken. Het is ook niet zo dat we ergens naartoe moeten, een schatkaart of sleutel moeten vinden... het gegeven van de poorten vindt in eerste instantie in onszelf plaats. Na het boek te hebben geschreven en er nu wat afstand van te hebben, zie ik beter hoe het werkt. Ik voel het in mijzelf

en ik zie het in anderen. Ik ben niet meer dezelfde als voorheen, ik heb iets begrepen, iets beleefd waardoor er verandering is, waardoor ik gelukkiger ben. Zo open ik poorten., verwijder ik sluiers. En op deze wijze, via iedere mens die een inzicht heeft, vrijer en gelukkiger wordt, evolueert, verandert de wereld als geheel.

Het openen van de poorten geeft ons mogelijkheden die we nu niet kunnen bevatten, maar ik kijk er alvast naar uit.

- Dankjewel Veronika, voor dit verrijkende gesprek.

Dominique Trachet.